

роти не сж малко. . . осемстотинъ здрави ножа и ние толкова, това е сила, ама каква сила още! . . . Ей, така както сме си ще държимъ тия свинари още десетъ месеца. . .

— Не бихме много удържали, артилерията имъ е много. . . задушватъ нашата — запина се другиятъ.

— Ама да не смѣташъ, че така съ скръстени ржце ще стоимъ и ние. . . Атаки, матаки, ще ги прогонимъ ние, тамъ отъ дето сж се дотърали.

Часътъ е два следъ полунощъ, полковникъ Христовъ се връща отъ бригадния и дава заповѣди за прегрупиране на останалитъ отъ 11-й и 46-й полкове. Той дочу разговора, който водятъ войниците и се усмихна добродушно:

— Усѣщатъ дяволитъ, па и правилно си е следъ като ни блѣскаха сърбитъ осемъ дни да започнемъ и ние, така се добива по-вече куражъ. — Каза, но въ очитъ му се чете мисълта — той не е съгласенъ съ атаката. Наложена му е.

На дѣсния участъкъ на Каѣмакъ-Чаланъ остава капитанъ Планински съ 2-а, 3-а, 10-а и 15-а роти, на лѣвия участъкъ капитанъ Танчевъ съ 1-а, 3-а и 4-а роти отъ 46-й полкъ, а за поддръжка на дѣсния участъкъ 14-а рота и на лѣвия 11-а, 13-а и 16-а роти, отъ които общо едва ли има повече отъ 150 човѣка. Втора дружина остава на тритъ чуки между Каймакъ-Чаланъ и висотата 2368 и първа дружина на самата висота. За бригадна поддръжка остава дошлата въ помощъ 4-а дружина отъ 33-й полкъ, която се настани задъ скалитъ северно отъ Каймакъ-Чаланъ. Прегрупирането на войскитъ се извърши до три и половина часа и работата по охраната и засилването на позицията продължи.

Студътъ ме приспа, свитъ до телефонния апаратъ. Неговото специфично изсѣскване ме събуди. Отъ бригадата предаватъ заповѣдта за настѣпление. Ще атакуваме врага, който е заелъ преднитъ окопи на Каймакъ-Чаланъ съ шестъ дружини. И това трѣбва да стане преди той да ги развие въ атака. Въ часа 5, или 5 и половина, полкътъ трѣбва да ги изгони отъ тамъ. Събуждамъ задрѣмалия полкови командиръ и му долагамъ за заповѣдъ-